

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om opførelse af et lægevidenskabeligt institutkompleks (Panum-instituttet) ved Københavns universitet.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 113) findes i tidenden sp. 2837, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 811).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Orla Møller: Under udvalgsarbejdet med dette forslag er der, forekommer det mig, blevet afsløret nogle større mangler, end vi var i stand til at overse ved første behandling. Der er som bekendt tale om en nedskæring af et oprindeligt projekt, og jeg finder det nødvendigt at gøre opmærksom på, at den nedskæring, der her er tale om, af Københavns universitet bliver betragtet som en nødløsning. Det kan måske endda udtrykkes så stærkt, at allerede når det nye institut står færdigt, vil det vise sig at være for lille, at være ude af stand til at klare undervisningen af det store antal medicinske studerende. Dette siger jeg, selv om vi i udvalget har fået noget at vide om, at der er tale om en svag tendens i retning af, at tilgangen til det medicinske studium ikke er så stor som forudset.

For det andet er det værd at gøre opmærksom på, at Den almindelige danske Lægeforening har udtrykt sin bekymring for, om instituttet vil være i stand til at overkomme den postgraduate undervisning af dem, der har fået den lægevidenskabelige embedseksamen.

Ud over dette synes jeg også, det er værd at gøre opmærksom på, at den nedskæring, som projektet har været ude for, kommer til at betyde en temmelig stærk nedskæring af studenterfaciliteterne, og på ét punkt er der i hvert fald et særdeles beklageligt resultat: at en stærkt påkrævet børneparkering for 100 børn ikke kommer med i billedet.

Trods disse kritiske betragtninger er vi i socialdemokratiet stadig indstillet på at ville stemme for forslaget. Jeg ønsker bare til sidst at gøre opmærksom på, at vi i ud-

valgsbetænkningen har fundet en, synes jeg, særdeles diplomatisk udtrykt formel for, at der ved opbygningen af instituttet derude bør tages hensyn til det videnskabelige forud for de eventuelle vanskeligheder, der kan opstå i forbindelse med vejføringen.

Johan Philipsen: Jeg skal på venstres vegne give tilslutning og i øvrigt henvise til, hvad jeg og andre har sagt ved første behandling. Selve udvalgsarbejdet og besigtigelsen af arealet ved Blegdamshospitalet har forstærket det, der blev sagt ved første behandling, og underbygget ministerens begrundelse.

Jeg er enig i, at den såkaldte nedskæring er særdeles nødvendig og særdeles forsvarlig. Jeg er altså ikke enig i den socialdemokratiske ordførers betragtninger. Hvis vi, hver gang der fremkommer ønsker fra grupper i det danske samfund, skulle gå til den højeste grænse, nåede vi ret hurtigt dertil, at nogle fik alt og andre ingenting.

Udvalgsarbejdet og besigtigelsen derude førte mig til den sikre vurdering, at instituttet kan udføres i etaper på en særdeles forsvarlig måde. Må jeg stadig fremhæve, at afgørende for eftertidens dom er de vejproblemer, der er knyttet til dette institut.

Til slut skal jeg i anledning af det, der skete efter første behandling, fremkomme med nogle betragtninger. Det er jo naturligt, at en bevilling som denne, der er den største enkeltbevilling, jeg kender på det undervisningsmæssige område, får en kort omtale i det danske fjernsyn. Den fik en omtale, der gav den danske seer et forkeret indtryk. Man spurgte nogle studenter, hvorvidt de anså nedskæringen for forsvarlig, og spurgte således, at de næsten ikke kunne svare anderledes, end at den var uforsvarlig.

Dette giver mig anledning til følgende: Man stiler imod ved vore offentlige midler at fremkalde en næsten rendyrket utilfredshed, som allerede rider dette land som en mare. Vi har en forureningskampagne løbende med en særdeles god baggrund. Vi burde også have en forureningskampagne mod at forgifte hinandens sind. Ved klima på arbejdspladsen forstår jeg i hvert fald, at man fra alle sider bidrager til, at man kan møde hver ny dag med et sind, der er nogenlunde til at bære også for andre mennesker. Jeg gør altså indsigelse imod, at man